

At den ministerielle Skrivelse indeholdt en Godkendelse af, at der ved Dommen om, hvorvidt en Ansøger er „stiftet og værdig“, er taget Hensyn til de ikke indstillede Forhold, er fuldkommen rigtig; men dette er intet nyt. Berettigelsen hertil findes allerede bestemt forudsat i Ministeriets Skrivelse af 24de Oktober 1856, der udtaler, at en Indstilling ikke bør forkastes, fordi maasse den mest stiftede og værdige ikke er med, den findes udtrykkelig udtalt i Ministeriets Skrivelse af 27de November 1890, i hvilken det om en af de indstillede siges, at han ikke kan accepteres, fordi han „hører til de yngste og mindst kvalificerede af samtlige 21 Ansøgere,“ og den findes endelig — og endnu stærkere udtalt i en Skrivelse af 14de December 1893, i hvilken en Kassation er godkendt, fordi der ikke var taget Hensyn „til de indstillede Værdighed og Stiftethed baade over for Embedet og over for de andre Ansøgere.“

Idet man saaledes maa fastholde, at Hensynet til Medansøgerne ikke er noget nyt ved den oftere nævnte Skrivelse af 12te Oktober 1897 indført, maa det tillige bestemt hævdes, at det er fuldkommen berettiget at tage dette Hensyn, idet det ved Spørgsmaalet om, hvorvidt en Ansøger er værdig til et vist Embede, dog synes at være i høj Grad nærliggende at anfille en Sammenligning mellem hans og hans Medansøgers Kvalifikationer i forskellige Retninger.

Naar man endelig i den omtalte Skrivelse har villet se en Tilkendegivelse af, at den kaldsberettigede skulde kunne forlange, at de tre mest kvalificerede blive indstillede, da kan det paa ingen Maade indrømmes, at Skrivelsen, der kun henviser til, at der blandt de øvrige Ansøgere findes „mange ældre, velkjente Lærere“ indeholder nogen Forudsætning i saa Henseende. Ministeriet kan med Hensyn hertil i det hele henholde sig til, hvad der som nævnt herom er udtalt i dets Skrivelse af 24de Oktober 1856 og senere Skrivelser.

Naar det sluttelig i Korthed skal sammensattes, hvad man har ønsket at gøre gældende i Anledning af den omhandlede Skrivelse af 12te Oktober 1897, da er det dette:

at Skrivelsen aldeles ikke berører Spørgsmaalet om, hvorvidt den kaldsberettigede kan forlange, at alle tre indstillede skulle være „stiftede og værdige“ i særlig Forstand, men kun omhandler Spørgsmaalet om Fortolkningen af det citerede Udtryk;

at der i denne Fortolkning ikke er gaaet ud over, hvad der i saa Henseende har været hævdet af Ministeriet siden 1856;

at denne Fortolkning ogsaa maa erkendes at være i nøje Overensstemmelse med Lovens Ord og Tanke.

Det vil da heraf forstaaes, at det paa ingen Maade kan indrømmes, at den paagældende Skrivelse danner et nyt Moment, hvorpaa der med nogen Ret skulde kunne støttes en Stemning for eller imod den bestaaende Ordning af Lærerkaldelsen og dersaa for eller imod det foreliggende Lovforslag.

Situationen bør for saa vidt være ganske den samme som ved Lovforslagets første Fremlæggelse, i Rigsdagssamlingen 1895—96.

Kjøbenhavn, den 4de Februar 1898.

B. Styr.

A. P. Weis.

Et Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om forskellige Forhold vedrørende Folkefolen.